

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XII

Reims, Franța ~ Chateau de Blasi ~ iunie 1348

~O după-amiază târzie de iunie îmbrățișa începutul unui apus de soare pictat, în timp ce nuanțe arzătoare de culoare acopereau un cer pe moarte. Blasi stătea cu fața lipită ferm de un geam în timp ce se uita pe fereastra dormitorului lui Alsae de la etaj, respirația condensându-i-se pe ea și creând un halou opac lângă barba desăvârșită. În căldura încăpățanată de vară care persista în cameră, o picătură de sudoare îi urmărea tâmpla. Chiar și cu cicatricile desfigurante ale cărnii zgâriate și decolorate care îi întindeau picioarele, stătea neajutorat și într-o sănătate excelentă. O masă de lemn stătea lângă el, susținând o vază prăfuită cu flori de hârtie pe care Renee i-o dăduse lui Alsae cu doar câteva zile înainte de ultima sa logodnă la Crecy. Petalele zdrențuite ale florilor erau o dovadă pentru moliile flămânde care... de atunci s-au uscat într-un rând gros la baza pervazului ferestrei.

„Sunt ca un șir de furnici. Cine să le îngroape pe toate?” , murmură Blasi; ochii lui sticloși se fixau în depărtare. Pe drumul principal care marca începutul moșiei Blasi, o înaintare constantă de trecători infectați de ciumă mărginea aleea. Din punctul de observație înalt și îndepărtat al lui Blasi, îi vedea ca pe un șir nesfârșit de insecte fantomatice, care se mișcau constant...

părăsind orașul înainte de a dispărea la țară. Tineri și bătrâni, bogați și săraci, bărbați, femei și copii – împreună și în exterior mișcându-se ca ultimii pași ai unui oraș întreg, condamnat de atunci la spânzurătoare. În exodul în masă, majoritatea mergeau pe jos, cărând puținul pe care îl puteau căra. Alții, care abia se puteau căra, se împiedicau ca morții ambulănți. Din când în când, căruțe trase de armăsari supraîncărcate tăiau centrul coloanei care plutea spre nord, roțile lor abia ocolind cadavrele de zile întregi care împânzeau drumul. Blasi a șters ceața de pe geam. „Unde există suficient pământ binecuvântat pentru a îngropa un oraș întreg – sau chiar nenumărate orașe? Este o nebunie incomensurabilă; această ciură este.”

Alsaie l-a strigat de peste umăr, iar Blasi a auzit o tensiune crescândă în vocea ei. „Dacă se apropie, nu-i lăsa să intre, Francois. Nu-i putem ajuta. Spune-mi că...”

„N-o să faci!”

„Am încuiat ușile și ferestrele”, a răspuns Blasi răspicat, ținându-și fața lipită de geam. „Suntem cât se poate de în siguranță.”

A trecut un moment înainte ca Alsaie să-l certe: „Te-am implorat să părăsești castelul! Noi suntem în mare pericol. Pentru viața mea, nu pot înțelege de ce ți-am permis să mă convingi de contrariu. Se va întâmpla un lucru îngrozitor. Simt că e doar un semn rău!

Blasi a refuzat să răspundă; în schimb, a studiat strada aglomerată.

„Încă mai avem timp, Francois! Ascultă -mă - în spatele grajdurilor e o cărare năpădită de vegetație prin pădure. Renee își trăgea adesea căruța prin ea. Putem încărca căruța și înhama calul ăla al tău...”

Blasi a întrerupt-o brusc. „E prea târziu, Alsaie.”

„Nu-i așa! Și dacă Michael ar muri din cauza încăpățânării tale, poți suporta o asemenea o cruce? Poți și tu, Jean-Francois Blasi?”

„El e în siguranță”, a declarat Blasi. „Și tu ești în siguranță. Pe bună dreptate, vom fi bine.”

Alsaie a oftat și a mormăit: „Numai dacă Domnul o permite; și mă rog să sper că o va face.”

Blasi dădu din cap. — O va face.

„Mai mult, Francois; nu vreau să-i spui în secret lui Michael că va călări calul acela neascultător. Ar fi trebuit să-l păstrezi pe celălalt, așa cum am insistat.”

Blasi își încruntă sprânceana și își lăsă umerii în jos. „Trebuie să mai reflectăm asupra asta?”

„Trebuie!” exclamă ea. „Trebuie, dacă vrei să păstrezi atâtea secrete. Nu-ți amintești cumva că sunt soția dornică a fratelui tău și mama iubitoare a nepotului tău? Nu ți-am deschis întotdeauna ușa noastră casă? Nu te-am îngrijit întotdeauna la nevoie? Nu sunt englezul, Francois, și nu ți-am ucis frații!

Blasi se întoarse brusc; avea ochii roșii și umflați. „De ce mă doare atât de tare? Ce vrei să faci?”

„Oare ce-ți doresc de la mine, altfel?”

„Vreau adevărul!”, a exclamat Alsa. „Te implor.”

— Ah, spuse Blasi și-a lăsat capul în jos și a chicotit. Doar adevărul?

„Da; aș vrea să-l aud pe Jean-Francois spunându-mi tot adevărul pe care mi l-a ascuns cardinalul Blasi. Poate el să-mi îndeplinească această umilă cerere?”

Blasi cerceta camera în timp ce analiza cererea ei simplă, dar aparent imposibilă, însă niciun obiect din dormitor nu i-a atras privirea suficient de mult încât să o ignore.

o privire nerăbdătoare. Și-a mușcat buza, și-a lăsat umerii în jos și a oftat adânc. „Dacă insiști, atunci îți voi spune totul.” S-a întors cu spatele la ea și s-a uitat pe fereastră înainte de a continua: „Și când

vei ajunge să afli adevărul, atunci sper că vei găsi un loc în inima ta ca să mă ierți și poate să apreciezi motivul meu inițial pentru care nu am fost complet sincer.”

Alsa îl muștră. „Adevărul, Francois.”

Blasi s-a conformat. „Foarte bine, atunci. A început în camerele mele, în apartamentul meu de la Château Rouge, în Avignon, când m-am trezit cu o vizită extrem de neașteptată.” Se rezemă de pervaz, urmărind înaintarea constantă a trecătorilor în timp ce mărturisea totul – despre norocosa sa ocazie de a-l vedea pe Jacques – despre dificila intrare în Apocrife – despre descoperirea Pietrelor Porții ascunse de Sfântul Scaun – despre regele Filip și papa Clement și un plan papal care includea un împrumut – al căpitanului Bourne și al abatelui Vonig și șederea sa dificilă la Abația Gardiens – despre deschiderea în cele din urmă a Pietrei Porții – și despre rănilor sale teribile și despre scăparea la limită din Abație pe calul căpitanului. Și pe tot parcursul amintirilor exprimate de Blasi, Alsa nu l-a întrerupt. În concluzie, Blasi s-a întors, declarând: „Asta e, ai totul. Totul, Alsa.”

Alsa a arătat cu degetul tremurând spre masa de lângă el. „Hârtiile vechi de acolo; acelea sunt paginile despre care vorbești?”

Blasi se îndepărtă de masă și dădu din cap vinovat, recunoscând: „Majoritatea; „Alții s-au pierdut în vânt.” S-a întors, îndreptându-și din nou atenția către aglomerația orașului. drum. A oftat. „Nu mai este nimic de spus, Alsa. Te rog să mă iartă că nu ți-am dezvăluit până acum.” Blasi și-a încleștat maxilarul și s-a înțepenit în așteptarea unei muștrări dure, însă între ei s-a așternut doar o liniște mormântală.

În cele din urmă, Alsa a risipit tăcerea prelungă cu o vigoare reînnoită. „Nu-l aud pe Michael! Poate că e afară... cu ei. Francois!”

„Nu-ți face griji; se odihnește”, a asigurat-o Blasi, „în siguranță cât se poate de sigur.” Continuând să se uite pe fereastră, și-a întors ușor privirea și a privit un plop bătrân, cu crengile sale largi și întinse.

„Splendid”, a răspuns ea, cu o voce mai relaxată și poate chiar cu o urmă de umor. „Francois, a fost un pic cam sprinten toată ziua – m-a epuizat până la măduva oaselor. Are atâta energie – exact ca tatăl său. Într-o zi va cuceri inima unei doamne norocoase ca „mine. Și vai de femeia care este leșinată de farmecul lui.”

Blasi s-a înecat; o nouă lacrimă i-a urmărit o altă pe obraz și i-a dispărut în barbă. „Suntem în siguranță”, a răspuns el, holbându-se sub plop la un mic monument de lemn cu o movilă de pământ în față. Îl îngropase pe băiat abia cu o zi înainte.

Alsaie și-a făcut propria mărturisire: „Am ceva de împărtășit cu tine și voi fi și sinceră. În timp ce dormeai, m-am dus la brutărie să iau pâine proaspătă. Mai bine ți-e foame; mâncarea ți-a dat pe dinafară. Și s-ar putea să te bucuri să afli că fratele tău ni se va alătura la cină.” Ea a chicotit. „Și de data asta, și-a dat cuvântul că va ajunge înainte de apusul soarelui. O, ascultă! Vine chiar acum. Renee!” Alsaie a oftat adânc.

„Trebuie să te odihnești. Îți voi aduce mâncare, apă și lenjerie de pat curată”, răspunse Blasi în timp ce se rostogolea de la fereastră, ochii lui oprindu-se asupra Alsaie, care zăcea prăbușită peste marginea patului și learcă de transpirație. Brațul ei delicat, întors în sus, se întindea peste saltea, suspendat în aer, ca și cum ar fi întins mâna după ceva sau cineva nevăzut. Vârfurile degetelor îi erau negre; buzele zâmbitoare, întunecate și uscate, iar privirea ei sticloasă nu zărea fixă decât poate o cută din tavan.

A doua zi, Blasi a muncit sub bătrânul plop, printre movile proaspete de pământ, împrăștiind lopeți de pământ peste mormântul lui Alsaie și acoperind ultima sa rudă din odinioară proeminenta familie Blasi. A înfipt lopata în pământ și și-a greblat piciorul peste rădăcinile rupte când a descoperit o căruță supraîncărcată parcată la intrarea principală a castelului. Blasi și-a ferit ochii de lumina soarelui pentru a-l examina mai bine pe cel neinvitat. Pe fundalul unor trecători bolnavi, șoferul a rămas parcat, privind -l probabil ca un voyeur nestingherit. O fâșie de pânză i se înfășura complet în jurul capului, cu excepția unei zone goale care oferea doar o fantă întunecată unde altfel ar exista o pereche de ochi. Ar fi putut semăna cu o mumie cu o pălărie cu boruri largi. Șoferul stătea în soarele de la amiază cu o haină lungă peste el. Cu aspectul său amenințător și chipul fără chip, dacă nu s-ar fi dezvăluit deschis la lumina zilei, Blasi l-ar fi putut considera Moartea Însuși, parcat pe o căruță cu cadavre. Totuși, când spectatorul aparent ciudat nu dădu niciun semn că va mai avansa, Blasi îl concedie și se concentrează asupra unor preocupări mai grave și mai imediate.

Cardinalul a luat o sticlă cu oțet învechit de la baza copacului și a presărat conținutul proaspăt consacrat peste mormântul lui Alsaie, recitând ceea ce Michael spusese cu naivitate

considerate a fi: celelalte cuvinte. În cele din urmă, după ce și-a terminat cuvintele, Blasi a îngenuncheat lângă poalele parcelei ei și și-a încheiat rugăciunea cu un salut de plecare: „Mergi cu Dumnezeu în Hristos, Alsae Blasi; soția iubitoare a lui Renee Blasi; mamă grijulie a lui Michael Blasi. Amin.” Și-a făcut semnul crucii și s-a înclinat în semn de respect tăcut – și retrospectivă . Și în momentul spânzurării; în absența cântecului păsărilor; în șuieratul monoton al greierilor de vară; în căldura amănunțită și mâncărime a zilei, în zorii stării sale deznădăjduite; și în revelația neliniștitoare că orice rugămintă expresă de iertare ar cădea pentru totdeauna pe urechi surde și moarte, Blasi a plâns. S-a prăbușit în genunchi și a căzut pe movilă, greblând pumni de pământ în cocoloașe strânse, ca și cum, prin ceva mijloace divine, o înțelegere mai fermă a momentului ar putea ajuta la presarea lui Alsae să iasă din situație starea ei terminală. Acolo, sub plop, printre mâini murdare și suspine asurzitoare , un torent de strigăte uda pământul. Și acolo, sub plop, Blasi se delecta cu delicatețele dezamăgirilor sale, în timp ce se bucura de un gol copleșitor, înecându-se într-un amestec zelos de retrospectivă și tristețe.

„Bon après-midi, domnule!” Apelul neașteptat l-a zdruncinat pe Blasi, trăgându-l brusc înapoi. la rațiune. Sări în picioare și se întoarse ca un criminal nebănuț, ștergându-și ochii pentru a descoperi vizitiul care venea și căruța lui balansoar. Străinul își scoase pălăria, își desfăcu pânza de pe cap și își dădu jos haina lungă. Se dezvălui ca un bărbat de vârstă mijlocie, cu o față goală și o barbă deasă. Cearcănele întunecate evidente de sub ochi sugerau că era un călător obosit. Apropiindu-se încet, vizitiul îi făcu un semn de bun venit. „Come allez-vous?”

Blasi i-a ordonat, ridicând o mână care să oprească: „Arestează-ți armăsarul!” A ieșit în fugă de sub copac și a pășit lateral în poiană. „Nu te mai apropia!” Vizitiul s-a oprit imediat, iar armăsarul său a protestat cu mai multe înclinări ale capului împotriva hățurilor strânse. Blasi a arătat spre castel în timp ce îi striga: „Stăpânul acestui conac comandă o armată! Pleacă imediat, sau vei fi ucis de mâna lui!”

— Mă numesc Jean Labatut, strigă proprietarul căruței, prezentându-se. Sunt un negustor proeminent din Marsilia. Iertați-mă că îl deranjez pe stăpânul conacului; totuși, aș aprecia profund o audiență la el, dacă mi se permite această onoare. Își șterse fruntea de mână. Aveți cuvântul domnului meu că nu port rea- voință - doar rugăciunile mele și o promisiune de bune intenții, pe care le-ar putea aprecia foarte mult în aceste zile tulburi.

Blasi se apropie de căruță, scrutându-l cu atenție. „Fă-mi cunoscută buna ta intenție.” Bărbatul a intrat într-o criză de tuse, dând doar din cap și arătând cu degetul spre

baza plopului înainte de a reuși să răspundă răgușit: „Tu pregătești morminte noi.” A înghițit în sec și și-a dres glasul. „E pământ consacrat, nu-i așa?”

„Așa este, ...” a afirmat Blasi.

„Binecuvântat cum se cuvine — de un preot?”

„Așa a fost, ...”, a confirmat el din nou.

Bărbatul a adulmecat și a studiat cu atenție terenul, ca și cum ar fi căutat ceva anume pentru el. „Și în ce măsură o parte din acest teren este consacrat?” Ochii i s-au oprit din nou asupra copacului și l-a examinat, de la cele mai înalte crengi până la rădăcini.

„Destul; ce cauți?”

„Dacă stăpânul îmi permite, vreau să fac troc cu el, un serviciu simplu pentru toate mărfurile mele.”

Blasi a aruncat o privire pe furis spre intrarea castelului. „Nu vorbește cu nimeni, în afară de mine. Spune-mi care este propunerea ta și ți-o voi transmite imediat.”

„Da. Aș dori ... dacă stăpânul este de acord...” Bărbatul făcu o grimasă și își scarpină părul neîngrijit. barbă, gândindu-se cum să-și prezinte cel mai bine bunele intenții. „Vă rog să-l informați că a sosit un negustor cu o căruță plină cu suficiente mărfuri pentru a-i aproviziona întregul conac pentru mai multe sezoane.” S-a uitat peste umăr și și-a scanat mărfurile înainte de a-și recita inventarul ca orice negustor eficient, perfecționat prin mulți ani de afaceri iscusite; „Am cereale proaspete, fructe uscate, mezeluri și dulciuri. Am ulei de lampă, pudre parfumate, balsamuri, pânză, piele și medicamente. Am o rezervă din belșug de sare și tot felul de mirodenii de vindecare. Am fiare de călcat, obiecte de „Servesc farfurii de argint și aur, potrivite pentru orice reședință nobilă. De asemenea, am un butoi neexploatat cu cel mai bun vin din toată Franța.” S-a întors, l-a privit direct în ochii lui Blasi, a dat din cap și i-a întins mâna peste calul și carul său, spunând solemn: „Și această cală frumoasă și această căruță robustă fac parte și ele din trocul meu, dacă stăpânul este de acord. Vă rog să-l informați - toate acestea i le voi da, dacă îmi acordă doar o simplă sumă.”

cerere."

Chiar și în starea sa mai puțin prezentabilă, negustorul a etalat o înfățișare atât de impecabilă încât a surprins concentrarea unui Cardinal la fel de viclan.

Blasi a examinat picioarele, dinții și ochii calului și a constatat că fiara era un armăsar tânăr și musculos, cu o blană imaculată ce părea să arunce un luciu purpuriu în lumina soarelui. Și-a mijit ochii, cuprinzându-se de suspiciuni. „Și ce, ar putea fi această simplă cerere?”

Bărbatul se foi în căruță. Își dres glasul și spuse: „Molia mă are. Totuși, în schimbul a tot ce dețin, cer doar să mi se acorde o bucată de pământ sacru pentru o înmormântare cum se cuvine.”

Blasi s-a retras câțiva pași și și-a împreunat degetele în față, considerând neobișnuitul

cerere. A aruncat o privire printre mormintele de plopi și negustorul bolnav înainte de a încerca să respingă propunerea străinului chinuit . „Nu mai cred...

Bărbatul interveni: „Vă implor!” Arătă spre spatele domeniului. „Pot rămâne în afara castelului, în căruță; acolo în spate, lângă linia pădurii. Nu am nevoie de nicio grijă.” Își tamponă gâtul cu o cârpă și continuă rugămintea: „Timpul meu e scurt; poate încă o zi și nu voi mai fi o povară. Nu cer nici măcar o piatră cu care să mă marchez - doar un loc pe pământ sfânt.”

Blasi a inspectat cu atenție căruța negustorului , care transporta o încărcătură impresionantă și părea puternic modificată față de designul original. Numeroase scânduri verticale se înălțau înalte, prinse de fiecare parte a acesteia, toate conținând elemente de fixare metalice de pe care trecea o pânză de frânghii între și prin stiva înaltă de provizii strâns ambalate în căruță. Întrebându-se cum de puteau roțile căruței să susțină o asemenea greutate, a observat lățimea neobișnuită a lor. Ochii lui Blasi s-au oprit pe marginea de sus a unui butoi de vin în miniatură, care părea să se uite la el din spatele unui mănunchi de saci de pânză. A tras adânc aer în piept și s-a uitat peste umăr, dincolo de spatele castelului, peste un câmp dens de buruieni și spre un rând mai îndepărtat de păduri care marcau linia mai întunecată a terenului moșiei. S-a întors către bărbat și i-a cercetat fața într-o lumină bună, simțind oferta negustorului ca fiind autentică. La urma urmei, Moartea părea să-și fi revendicat dreptul, ea însăși complet maturată și coaptă în privirea angoasă a bărbatului . Blasi cunoștea semnele și semnul – o aură inconfundabilă de destin, mortalitate și obscuritate holistică blestema în exterior prezența bărbatului precum o strălucire neagră persistentă .

Cardinalul i-a făcut semn să se întoarcă la bătrânul copac. „Mută-ți căruța la linia pădurii.” Și-a luat lopata și s-a îndreptat spre intrarea din spate a castelului, strigând: „Rămâneți acolo până mă întorc cu răspuns.” Vizitatorul s-a conformat, dând la o parte o mare de buruieni în timp ce își conducea cu grijă căruța printr-un câmp de bastoane înalte și maronii care scârțâiau sub roțile sale.

Blasi a intrat în castel și a pășit în zona șemineului și a bucătăriei; a sprijinit lopata în colț înainte de a închide ușa. S-a ridicat și și-a frecat transpirația de pe ceafă, ignorând mirosul persistent de vomă și fiere care îl învăluia în timp ce

Se gândea ce să facă cu noul său oaspete de pe patul de moarte – unul care deținea suficientă marfă pentru a-i asigura rezerve ample pentru lunile de iarnă care urmau. Blasi știa că, având în vedere că ciuma devora acum orașul Reims din apropiere, omul căra în căruță poate mai multe provizii decât cele existente în toate magazinele orașului . Totuși, chiar și cu o atenție sporită acordată rațiunii; și cu tot ce promisese negustorul

butoiul de vin îi stătea în minte ca un elixir ispitor, pe care Blasi îl simțea ca fiind un ingredient de bază al existenței sale intermediare, dacă voia să înece amintirile chinuitoare ale Michael și Alsa. Mai mult decât mâncarea sau viața însăși, vinul era suficient pentru a-i potoli vinovăția – pentru a-i potoli conștiința, chiar și pentru scurt timp.

A gemut, lovind gunoiul împrăștiat în timp ce se apropia de o fereastră cu dungii. Și-a fluturat mâna printr-un roi de muște albastre și verzi, s-a uitat prin geamul pătat de murdărie și s-a uitat peste câmpul acoperit de tulpini pentru a vedea cea mai înaltă parte a încărcăturii negustorului, acum staționată lângă linia din spate a pădurilor. O siluetă s-a mișcat, iar Blasi l-a descoperit pe bărbat stând acum sus în căruță și privind în jur, aparent inspectând terenul năpădit de vegetație. Blasi a rânjit înainte de a se adresa negustorului cu o șoaptă și o atitudine intelectuală: „O, omule pe moarte; nu-i poți simți omnipotența, în fiecare respirație pe care o iei? E peste tot – o infestare de decădere crescândă în fiecare mișcare pe care o facem. Moartea e nemuritoare – esența vieții care ne va supraviețui tuturor.” A chicotit ca un bețiv și s-a îndepărtat împleticindu-se de fereastră.

Blasi se holba la podeaua dezordonată, în timp ce zâmbetul îi dispărea sub întărirea treptată a feței. Sprâncenele i se încruntă odată cu încleștarea maxilarului, singurul său ochi bun arzând o gaură prin lespezi. Abia atunci deveni conștient de mirosul rânțed care pătrundea în spațiul din jurul său. Și abia atunci observă etalarea pitorească și prezentarea naturilor statice care acopereau camera - aceea a unei mese mari, brute, și a conținutului ei grafic. Masa părea un altar de sacrificiu folosit, cu grămezi de lenjerie murdară revărsându-se pe partea de sus și pe laterale. Petele de sânge și alte excremente corporale întăreau pânza în straturi rigide de formă neregulată. În mijlocul lor, un vas de spălat din lemn plin de cruste zăcea ca dovadă a eforturilor sale fervente de a se spăla și de a spăla febra. Muștele se jucau pe marginea lui, iar Blasi își strângea buzele, privind la spectacolul grosolan.

„Nu!” , a exclamat el, scotocind prin gunoaie. „Niciodată nu vei...”

Blasi apucă marginea mesei și o ridică, răsturnând-o într-o parte în timp ce bolul zăngănea pe podea. Nori de muște se ridicară și camera se cufundă într-un zumzet constant. „N-niciodată!” A sărit înapoi, căutând frenetic pereții și tavanul camerei, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Blasi și-a deschis brațele și s-a învârtit în cerc, rânzând și țipând la toată împrejmuirea: „Uitați-vă la mine! Sunt încă aici! Nu ați făcut nimic! Nu mă puteți atinge! Vă este frică de mine! Nu veți mai...”

Blasi a lovit muștele, fluturându-și mâinile în jurul capului, și și-a pierdut echilibrul în gunoaie. Și-a lovit creștetul de podea cu atâta forță încât i-a amestecat mințile.

Și zăcea nemișcat ca un mort, amintirea vocii lui Michael bântuindu-i ființa: „Eu sunt

„ O să fiu un înger și o să am aripi — și o să zbor — foarte, foarte repede — ca să nu mă poată prinde Diavolul !” Blasi gemu și deschise ochii, descoperindu-și mâna lângă față, o muscă cocoțată pe o încheietură zgâriată. Pentru o clipă, stătu întins pe lespezi și privi insecta cum își freca picioarele una de alta, ochii ei purpurii supradimensionați privindu-l fix. Apoi își luă zborul și se învârti în cerc prin fața lui, în timp ce vocea lui Michael continua în mintea lui: „Ca și cum „Asta, unchiule Francois! Îți place vântul? Vezi cât de repede sunt?” Musca s-a așezat scurt pe fața lui Blasi, inspectând urma unei noi lacrimi care i se prelingea din vârful nasului.

Sub un zumzet de muște, zăcând în pustiul odinioară râvnitei și distincte proprietăți Blasi, Cardinalul se retrăsese în cele mai îndepărtate cotloane ale minții sale, într-o regiune complet deconectată de timp și spațiu - într- un loc unde posomorârea, dezgustul și confuzia se puteau amesteca cu amintiri distorsionate și vise tulburătoare, manifestând o stare aparent monstruoasă și nefiresc de combinată, de o complacere bolnavă, un cinism grotesc și niște amestecuri nefirești de amintiri și reflecții absurd de incongruente, născute și făurite dintr-o baltă neagră și placidă a unei nebunii abjecte. Nu exista nicio urmă ascuțită... un sunet asemănător cu lemnul spart sau cu cioburile de sticlă - nici măcar o urmă de bubuitură, bubuitură, ruptură sau clinchet care să sugereze că ceva se sparge. Nu era absolut nimic, în afară de o tăcere neîntreruptă; totuși, în liniștea acelei liniști mormântale și a stării pure de transcendență, mintea lui Blasi a alunecat, chiar dacă în trepte mici.

Atitudinea Cardinalului s-a schimbat complet în timp ce chicotea și se așeza drept pe podea. Și-a strâns părul zburlit la loc și a cercetat pereții camerei, cu ochii sticloși și rostogoliți ca ai unui bețiv. A dat din cap, zâmbind. „Înțeleg.” S-a ridicat și și-a scuturat praful de pe cracii pantalonilor. „Într-adevăr, da”, a răspuns el, punându-și mâinile în șolduri, continuând să se adreseze pereților. „Mi le-ați luat pentru că ați vrut să mă torturați cu o pierdere extrem de intimă - și să mă protejați de efectele acestei ciume lumești, când toți ceilalți îi cedează, pentru că doriți să mă țineți în viață, ca să vă pot oferi o viață lungă de durere, cu care să vă hrăniți pentru totdeauna.” A dat drumul pereților cu un gest iritabil, adunându-se. „Pleacă de lângă mine - O, Moarte și Disperare Sumbră - am un oaspete adevărat care așteaptă în culise, fie și pentru o vrajă.” El

și-a aranjat hainele, s-a oprit ca orice demnitar impunător și cumsecade care așteaptă o audiență și a ieșit din castel cu un rânjet subtil, sprâncene înalte și bărbia ridicată.

Blasi păși prin buruienile înalte și se opri în mijlocul lor, strigându-l pe negustor și făcându-i semn să se apropie. „Du-te cu căruța ta la intrarea din spate a castelului! Stăpânul îți acceptă oferta — vinul și proviziile în schimbul camerei, mesei și unei înmormântări cumsecade!”

Negustorul clătină din cap. „Cel mai bine e să rămân aici, ca nu cumva stăpânul să-i aducă ciuma asupra casei!” Blasi îl privi cum coboară din căruță și dispăre în câmpul de trestie de zahăr, doar vocea lui marcând direcția în care se afla în timp ce continua: „Dacă stăpânul dorește, pot rămâne sub acești copaci în timp ce soldații lui descarcă căruța!”

„Nu - I dorește”, exclamă Blasi, făcându-i semn să plece cu o mână primitoare, adăugând: „Nici bântuirea persistentă, nici Mâna Morții imediată nu-l preocupă urgent.”
stăpânul casei, Accueillir, domnul Labatut!”

În afară de șuieratul greierilor, o scurtă liniște s-a așternut peste câmp înainte ca negustorul să-l întrebe pe Blasi: „Și el moare?”

„Nu este. Acum adu-te pe tine și căruța ta și abia atunci îți va onora cererea.”
Peste buruieni, Blasi l-a văzut pe bărbat urcându-se în căruță și îndreptându-o spre el.
„Are stăpânul vreun preot în casa lui?”

„Da, pentru o perioadă, și se va ocupa de nevoile tale.” Blasi i-a făcut semn spre castel în timp ce se întorcea la intrarea din spate.

„Ești preotul acela?”

Blasi strigă de peste umăr, fără să se răzgândească. „După cum probabil ați dedus, eu „Consacrarea, absolutiunea și ultimele ritualuri par să fie o preocupare de-a mea în aceste zile. Vino! Am o cameră goală și mi-e sete de vin.”

Negustorul și-a parcat căruța lângă intrare, iar cei doi bărbați au început să descarce, stivind conținutul acesteia în zona bucătăriei conacului. După ce au mutat aproape toate proviziile în casă, negustorul și-a dat jos un sac de cereale de pe umăr, punându-l înăuntru și peste un sac similar pe care îl stivuse și Blasi. Negustorul a pufnit și s-a plâns cu greu în timp ce se sprijinea de masa răsturnată; „Nu am înțeles că descărcarea propriei mele căruțe a făcut parte din schimb.” A examinat intrările interioare care duceau mai adânc în casă și la etaj. A oftat, și-a șters transpirația de pe frunte și l-a întrebat pe Blasi: „Unde sunt oamenii stăpânului? Este absurd; dorm? Mor în timp ce mut aceste provizii ca să-i țin în viață.” A clătinat din cap și s-a crispat. „Și ce se întâmplă aici? Duhoarea ... risipa ... cum permite stăpânul...”

Negustorul a scanat lenjeria murdară și acoperită de muște și s-a întors spre Blasi, studiindu-l. „Moartea a fost aici. Ești singurul supraviețuitor din castel, nu-i așa?”

Blasi s-a apropiat de el, s-a rezemat de masă și a clătinat din cap. L-a privit fix pe negustor și a zâmbit. „Moartea a părăsit acest loc. Și, într-adevăr, nu există soldați; „Totuși, stăpânul este aici.”

„Nu aud nicio tuse sau strănut - niciun semn de viață, în afară de aceste muște sâcâitoare”, a respins el,

strângându-și buzele și fluturând o mână în semn de respingere în fața lui. „Tu ești acel maestru?” Blasi chicoti. „Ca mine, nu pot decât să mă mire că sunt atât de proeminent și iluzoriu.” Privi în jur prin cameră cu o expresie prefăcută de suspiciune gravă în timp ce îi șopti negustorului: „Stăpânul ne ascultă chiar și acum.”

Bărbatul și-a mijit ochii înainte de a cerceta camera și a vorbi suficient de tare pentru ca vocea sa să se audă: „În anii mei, am umblat pe față în compania regilor și a nobililor lor.” „vasali.” Își puse mâinile în șolduri și se adresă pereților: „Sunt Jean-Baptiste Labatut, Maistru Agent de importuri orientale.” Cum nu auzi niciun răspuns la autoprezentare, îl întrebă pe Blasi doar în șoaptă: „Dacă maestrul este atât de proeminent pe cât spui, atunci ar putea avea un nume sub care îl cunosc?” Se aplecă mai aproape. „Titlul lui?” Blasi l-a bătut ușor pe umăr pe bărbat. „O, toată lumea îl cunoaște. Și în curând vei avea audiența ta cu el. Ca și cu toți ceilalți din compania lui, bănuiesc că o așteaptă pe a ta cu nerăbdare. Acum, să bem vinul? Îl îndemnă pe bărbat să se miște și au ieșit din castel.

Cardinalul ocoli căruța și inspectă o insignă slabă de pe butoiul de vin când negustorul se apropie de el. „De ce trebuie să fie chiar și titlul lui atât de secret încât nici măcar nu mi-l poți șopti?”

Blasi ridică din umeri. „Nu este un secret. Maestrul răspunde la multe nume, dar adevăratul său nume este...” „Moarte.” Și-a îndreptat din nou atenția către butoi, adăugând: „Un nume destul de comun, dar totuși nobil, în același timp... ce crezi?”

Negustorul a pălit și a făcut un pas înapoi. „Cred că preotul își alege cuvintele cu foarte prost gust, având în vedere starea mea.”

„Nu vreau să vă urăsc”, a răspuns Blasi înainte să arăte spre cele două morminte de sub copac. „Așa cum nu vreau să le lipsesc respectul. Văd doar ceea ce nu pot să nu văd. Cu adevărat, nu aș vrea să văd nimic sub acel copac; totuși, văd morminte. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să știu că frații mei au căzut curajos la Bethany, în loc de Crécy, și apoi să descopăr că au înviat din morți; totuși, le văd fețele doar în visele mele. Aș vrea să văd nimic călătorind pe drumurile din Reims; totuși, orașul este ocupat cu moartea - inclusiv pe tine, și acum trebuie să îngrop pe altul.”

„Și aș vrea să-mi odihnesc picioarele obosite și să beau niște vin; totuși, iată-ne, în căldura arzătoare a zilei, cu butoiul de vin încă în căruță și distrându-ne cu stăpânul pe care îl disprețuiesc atât de mult: Moartea.” Blasi pufni și se urcă în căruță.

Labatut l-a urmat și l-a întrebat: „Frații tăi sunt sub copac?”

„Nu. Moartea e sub copac - e peste tot. Stăpânul m-a luat chiar și pe mine - și eu sunt mort.” Blasi gemu, înclinând ușor butoiul pe o parte în timp ce îi instruia pe cei din jur.

negustorului despre mutarea cu grijă a butoiului; „Acum, ar trebui să fim blânzi cu ea, ca să nu ne scape.” Deodată, calul a zdruncinat, mișcând căruța și făcându-l pe negustor să cadă peste butoi. Containerul s-a rostogolit spre spatele căruței în timp ce Blasi s-a cățărat peste el, împiedicându-l să se prăbușească la pământ. A ținut butoiul la loc până când vinul s-a așezat înăuntru. „Încet, am spus! Pășești ca o vacă!” S-a uitat urât la fața jalnică a negustorului înainte de a-și sprijini capul pe butoi. Apoi a tras adânc aer în piept. „Poate că mi-am pierdut capul pentru moment. Iartă-mă, Jean-Baptiste. E doar vina mea.”

Îngrijorare; că acesta este vinul special, așa cum ai menționat.” Negustorul și-a șters sudoarea de pe ochi și s-a târât spre spatele căruței, spunând: „E cel mai bun vin din toată Franța”. S-a oprit lângă Blasi, a zâmbit și a șoptit: „Și sunt martor la un lucru - că un preot mort suferă de o sete teribilă pentru vinul său special. Am putea să-l facem pe plac?”

Blasi dădu din cap.

Cei doi bărbați lucrau cu butoiul, poziționând o pereche de scânduri de aterizare lângă căruță pentru a-l descărca.

Labatut a ajustat tonul uneia dintre scânduri și și-a înăbușit o tuse. „Știi că ciurma mă are în brațe, dar nu te ții departe de mine. Se pare că Domnul te-a binecuvântat, nu-i așa?”

Blasi a rămas nemișcat. Și-a scărpinat barba și a reflectat, examinându-și rapid degetul înainte de a da din cap. „Se pare că da. Și, așa cum am văzut abia acum un moment, un înger mic „s-a așezat pe mâna mea și a povestit totul.” S-a sprijinit de spatele căruței, mușcându-și o zgârietură de pe încheietură. „Atunci mi-a devenit clar că întrebările dificile nu au răspunsuri dificile, ci simple. Par dificile doar pentru că sunt „nu face parte din ceea ce așteptăm de la un răspuns. Prin urmare, așteptările noastre dictează adesea ce vom accepta ca răspunsuri credibile la întrebările noastre. Mă înțelegeți?” „Ăă, nu, nu vreau”, a recunoscut negustorul. „Ți-am pus doar o întrebare simplă. De ce nu mori, ca toți cei din jurul tău?”

Blasi se îndepărtă de căruță și râse, întinzând mâinile în semn de prezentare. „Vezi? Nici măcar tu nu poți vedea răspunsul la întrebarea ta pentru că nu poți vedea trecutul.” ceea ce te aștepti să vezi.”

Labatut se încruntă. „Văd că fie te obișnuiești să vorbești în cerc, fie nu vrei să-mi răspunzi, fie ceva nu e în regulă cu tine.”

„Ah!” a strigat Blasi, arătând cu degetul în aer. „Ți-ai răspuns la propria întrebare, chiar dacă refuzi să o accepți ca răspuns.”

Negustorul a pufnit și s-a sprijinit de căruță. „Care parte este adevărul, atunci? Că refuzi să-mi răspunzi?”

„Nu, ultima parte este adevărul – că ceva nu e în regulă cu mine.” Blasi și-a strâns buzele și s-a crispat înainte de a continua. „Când m-ai întrebat de ce nu mor ca toți ceilalți, te-ai așteptat să mor. Poți vedea că nu poți vedea dincolo de faptul că sunt viu? După cum ți-am spus, nu mor pentru că sunt deja mort.” A râs. „Cel
„Morții nu pot muri — nu există a doua moarte.”

Labatut se ridică din căruță. „Nu glumești. Chiar crezi ce spui, nu-i așa?”

„Vezi? La urma urmei, răspunsul nu a fost dificil – doar diferit de ceea ce te așteptai.”
Blasi dădu din cap și făcu cu ochiul.

Negustorul l-a dat afară pe Blasi și și-a întins fruntea tulburată cu broasca de sudoare: „Ziua e scurtă. Eu slăbesc și tu evident ai nevoie de băut. Avem un butoi cu vin de mutat și o înmormântare cumsecade de pregătit. Mergem?”

Meticulos, cei doi bărbați au reușit să mute butoiul în bucătărie, așezându-l în poziție verticală în cel mai interior colț al camerei. Negustorul s-a aplecat peste el, gâfâind greu. Blasi se prăbuși de perete și își ținu respirația. „Unde sunt scutierii palatului când ai nevoie de ei?”

Negustorul ridică privirea spre el. „Care scutieri?”

Blasi clătină din cap și își frecă umărul. „Cu sau fără scutieri, l-am mutat – avem nevoie de el.”
„Noi? Aveți nevoie de asta.”

Blasi se îndepărtă de perete, se aplecă, își ridică cracol pantalonilor și începu să scoată o așchie din butoiul cu vin, pe care îl simțea lângă genunchi. Își mângâie rana în timp ce vorbea. „Nu, prietene; cea mai dureroasă parte a morții este ceasul ei final și vei cerși acest vin, când va sosi acel moment.”

Negustorul și-a încrețit fața și s-a îndreptat în timp ce examina piciorul expus, cu pielea sa groasă, plină de găuri și profund decolorată.
Blasi și-a smuls așchia de pe genunchi, și-a lins degetul mare și a șters o șiroaie de sânge. Se ridică și descoperi expresia de dezgust a negustorului. „N-a fost decât o așchie – voi trăi.” Blasi zâmbi.

„Într-adevăr, vei face asta”, a răspuns negustorul. „Mai mult decât majoritatea.”

Zâmbetul lui Blasi s-a stins. „Ce vrei să spui?”

„Vreau să spun că pari fie binecuvântat, fie blestemat să trăiești mai mult decât noi, ceilalți.”
negustorul a arătat spre piciorul său. „Îmi arăți arsuri care ar fi ucis orice alt om.”

„Și iată-te, cu mine – cu ciuma lângă tine – și ești mai tulburat de o așchie decât de moarte.” Negustorul dădu din cap, suspiciunea adunându-i-se pe față. „Se pare că în tine e mai mult decât mortalitate. Cine ești?”

Blasi a rânjit și a ridicat din sprâncene, prefăcându-se misterios. „Poate sunt binecuvântat de un înger?” l-a liniștit pe negustor cu o bătaie ușoară pe umăr înainte

Însoțindu-l în sus pe scări. „Numai Domnul știe ce e mai bine pentru noi toți. Acum, te voi instala. Vei fi confortabil. Spre deosebire de starea de la parter, „Dormitorul de la etaj e curat și ordonat.” A chicotit. „În ansamblu, locul ăsta ar putea semăna cu raiul și iadul, toate reunite într-o singură casă.” Negustorul a încercat să se oprească pe scări și să-l privească, dar Blasi l-a împins în sus. „Nu-ți face griji. După cum am convenit, voi avea grijă de tine și mă voi asigura că înmormântarea ta este la fel de cumsecade ca a oricărui om merituos al lui Dumnezeu. Deocamdată, trebuie să te odihnești. Și ne vom răsfăța cu vin bun și companie, în această seară.”

Timpul a trecut în timp ce Blasi își instala oaspetele pe moarte, oferindu-i ospitalitatea din dormitorul de la etaj al lui Alsa. Astfel, negustorul a dormit în timp ce el a parcat căruța lângă grajduri și a avut grijă de armăsarul său nou dobândit. A hrănit și adăpat animalul, în cele din urmă asigurându-l în ultima grajdă care adăpostise odinioară armăsarul negru neîmblânzit, care a scăpat. Au trecut câteva ore și, sub lumina felinarelor și stelele, s-a întors la castel. A aprins lămpi cu ulei, a bătut butoiul și și-a trezit oaspetele odihnit cu două pocale și suficient vin într-un vas de spălare din lemn cât să aducă chiar și o pereche de armăsari într-o stare de beție.

Blasi a pus ligheanul și paharele de vin pe o noptieră. „Ai dormit o mare parte din după-amiază. Cum te simți?”

Bărbatul se așeză încet pe marginea patului. „Ca și cum ar fi fost călcat în picioare de „Diavolul însuși”, a gemut el. Picături de sudoare i se prelingeau pe față. „Am visat că eram „Îmi săpau mormântul. Și totuși, am pierdut pământul. Îmi căutam pământul. Doamne Dumnezeule.” Blasi l-a privit cum scanează camera de parcă ar fi căutat-o încă. Apoi a zărit ligheanul și pocalele. „Ai băgat vinul la tigaie?”

„Da. Mergem?” Blasi a făcut de gazdă, recuperând ambele pahare goale și întinzându-i unul oaspetelui său.

„Poate într-o clipă”, își frecă bărbatul gâtul și înghiți în sec, fața încrețindu-se de parcă ar fi fost dureroasă. Blasi puse ambele pahare la loc lângă ligheanul de spălat și se apropie de fereastră. Își încrucișă mâinile la spate și privi afară, spre drumul de acces. Câteva torțe îndepărtate se mișcau în rând, plutind încet în întuneric, poate ca o coloană de spectre leneșe de foc care atestau exodul în masă continuu din Reims.

„Ai spus că te cheamă Labatut?” a întrebat Blasi.

Bărbatul a tușit și și-a dres glasul. „Jean Labatut.”

„Parcă îmi amintesc.” Blasi se întoarse și se holbă la cizmele negustorului. „Ai spus că vii din Marsilia?”

„Marsilia, da.”

„Spune-mi, cum ai ajuns să faci rost de vinul ăsta?”, a întrebat Blasi, arătând cu capul spre ligheanul de spălat.

”

„Ei bine, sunt din Avignon, dar originar din Marsilia. Am plecat din Marsilia când a sosit prima dată ciurma.”

„Aha!” Blasi a pocnit din degete. „Ești Jean-Baptiste Labatut; negustorul din Avignon a cărui prăvălie era situată vizavi de o fierărie – pe aleea care ducea la cimitirul Curia, da?”

„Eu... Da. Cum am...”

Rânjind, Blasi se apropie de pat, frecându-și barba, poate ca și cum ar fi dezlegat un mister. „Și flota ta credincioasă de curieri făcea curse obișnuite în portul Marsiliei, unde schimbau în secret butoaie de vin cu navele comerciale genoveze din...” schimb pentru importurile venite din Kaffa și cu destinația Genova.”

„Ne-am mai întâlnit?”, a întrebat negustorul.

„Totuși, nu orice vin, să ții cont.” Blasi i-a ignorat întrebarea și a scuturat un deget arătător. „Ferment ceresc din cele mai fine fructe – aceste butoaie provin direct din Marea Pivniță a umilei reședințe a Sanctității Sale : Palatul Papal din Avignon.” Blasi a chicotit.

„De unde știi asta?” Negustorul se foi pe pat, exprimând în exterior o neliniște crescândă.

Totuși, Cardinalul a continuat, punându-și accentul pe discurs. „Mă întreb cum se face că genovezii nu au observat niciodată numeroasele discrepanțe atunci când au comparat valorile navelor.” „Înregistrări ale ceea ce au descărcat. Și mă întreb, de asemenea, cum de scribii de inventar al palatului nu au observat atâtea butoaie de vin lipsă.” Blasi afișă un rânjit satisfăcut. „Ca nu cumva, bineînțeles, nici o parte din marfa navelor, nici o parte din butoaiele papale nu au fost înregistrate ca inventar, inițial.”

„Nu ești preot. Cine ești?” Negustorul se uită urât la el.

„De fapt, sunt cardinal.”

„Și eu sunt un armăsar zburător”, a scuipat bărbatul.

Blasi a râs. „Am recunoscut o urmă pe butoi înainte să -l mutăm – aceeași urmă pe care o gravam întotdeauna pe lateralele butoaielor de vin și o puneam deoparte pentru ca curierii voștri să le ridice. Marcam doar cele mai bune butoaie ale sezonului.” El a dat din cap. „Se pare că am fost parteneri dovediți, o vreme. A fost un schimb profitabil pentru amândoi, nu? Poate că este o binecuvântare că ne întâlnim în sfârșit, față în față, după atâția ani, însă, regretabil în condiții atât de grave.”

„Eminența Voastră? Cardinalul Jean-Francois Blasi?”, a întrebat bărbatul, neîncrezător.

Blasi ridică mâinile, cu palmele întinse. „Eu sunt el – credinciosul și fostul dumneavoastră furnizor de vinuri, din nou la dispoziția dumneavoastră.”

Negustorul a chicotit. „Ei bine, atunci se pare că știi o parte din confesiunea mea.”

„chiar înainte să spun eu.” A clătinat din cap. „Și m-am întrebat adesea ce a făcut acest Cardinal cu importurile pe care i le-am dat în schimb.”

Blasi a scos o floare de hârtie cu tulpină lungă dintr-o vază din apropiere, răspunzându-i cu o sprânceană ridicată: „După cum probabil știi, Colegiul Cardinalilor este un corp de minți diferite. Trebuie să obții sprijinul loial al celorlalți ocazional - cadouri și alte asemenea. Fiind un...” „Negustorul, înțeleg că poți înțelege ce vreau să spun”, a spus Blasi învârtind floarea, rânjind cu dispreț, și i-a făcut cu ochiul.

Negustorul chicoti. „Nu ești mai bun decât mine, având în vedere rolul tău în toată treaba asta.”

„Și n-am pretins niciodată așa ceva. Totuși, acele zile sunt moarte și faptele noastre de mult îngropate fără nicio înregistrare. Și chiar și astăzi, nici gloriosul Sfânt Scaun, nici magistrala nobilime geneveză nu observă nimic nejustificat - ambele sunt obișnuite cu o supraabundență.” „...a tot.” Cardinalul zâmbi slab, inspectând cu degetele petalele de hârtie ale florii. „Așa e de orbită apatică a scaunelor tuturor marilor autorități, nu?”

Blasi a mirosit floarea zdrențuită și a suflat praful de pe petalele ei. „Totuși, se pare că o nenorocire similară ne-a mușcat pe amândoi. Nu mai ești negustorul bogat pe care l-am adunat; și eu nu mai sunt cardinalul inteligent pe care ți-l aminteai.” A aruncat floarea pe podea și și-a încrucișat mâinile la spate. S-a legănat pe călcâie. „Oh, dar s-ar putea să te amuza faptul că una dintre importanțele tale geneveze de contrabandă se află acum în Palatul Majestății Sale - un trepid destul de curios pentru gătit un ou. Conține două lămpi cu ulei, cu dragoni albaștri pictați pe el.”

„Îmi amintesc de un astfel de dispozitiv - o fereastră-ou, botezată ulterior chiar de Majestatea Sa - trei dintre ele în ultima mea călătorie la Marsilia. Curierul meu le-a adunat ca fiind de o valoare excepțională - singurul motiv pentru care le-a acceptat la schimb. Negustorul a îngrămădit perne pe tăblia patului și s-a ridicat în picioare. „Deci, un cadou pentru Rege, nu- i așa?”

Blasi s-a apropiat de măsuta laterală.

„Nu chiar — mai degrabă, o parte a unui schimb.”

„Pentru ce?”

Blasi a râs. „Ei bine, dacă vrei să știi: Ca să-ți asiguri o armată.”

„O armată?” Bărbatul îl privi critic. „Și eu sunt un armăsar roșu aprins. Totuși, spune-mi totul.”

„Dacă ți-aș spune totul, cu siguranță nu m-ai crede.” Blasi a băgat ambele pahare în ligheanul de spălat. „Poate am putea acum să bem din vin?”

I-a oferit ospitalitate negustorului, care a luat cupa și a spus: „Da, poate alungă febra - și, dacă Dumnezeu îngăduie, chiar și Moartea.” A ridicat un toast pentru Blasi și a băut jumătate din pahar.

„Argh!” mârâi negustorul, vinul șiroindu-i pe barbă. Blasi mirosea a propriul pocal și bău din el. „E amar” , se plânse Blasi, plescăind din buze. „De cât timp stătea vinul deschis la căldura zilei?”

„De atunci, Avignon. După ce am auzit vestea sosirii ciumei la Avignon, m-am grăbit să plec.” „să încarc căruța. Am uitat să acopăr butoiul.” Bărbatul și-a șters buzele de mânecă. „Soarele a ucis-o”, a concluzionat Blasi.

Negustorul și-a dat pe gât restul pocalului, s-a aplecat spre masă și și-a umplut din nou ceașca. „Ei bine, oamenii care mor nu beau ca să savureze”, a spus el, căzându-se pe spate pe perne și închinand din nou unui toast pentru Cardinal.

Blasi și-a ridicat pocalul, înghițind ultimul strop de vin cu o față rigidă. „Nici morții ”, a gemut el. Și el și-a băgat pocalul în vasul de spălat ca să-l umple.

„Nu te lași cu adevărat pradă morții, nu-i așa?”, îl întrebă negustorul, chicotind. Ridică privirea și descoperi o privire destul de severă – o expresie destul de sinceră. Zâmbetul i s-a topit și, în acel moment, poate că Labatut a văzut o sămânță a nebuniei, semănată de atunci în preotul care stătea acum deasupra lui. Negustorul și-a smuls privirea și a privit fereastra neagră. Apoi a mormăit cu sprâncenele ridicate: „Ei bine, sper cu siguranță să ajung la fel de mort ca tine până la urmă; recunosc.” A făcut un toast în direcția preotului și a dat pe gât o altă ceașcă. Apoi și-a înmuiat pocalul înapoi în vasul cu vin. A gemut. „Starea mea se înrăutățește.” Și-a șters transpirația și s-a cuibărit adânc în perne, mângâindu-și pocalul cu ambele mâini și cu un zâmbet, poate, așa cum ar face un copil nerăbdător care așteaptă o poveste de culcare. „Așadar, povestește-mi despre armata asta pe care ai adunat-o și ce n-aș crede eu despre ea. Ah, și despre rănilile tale la picioare, dacă ai putea fi atât de...

Blasi se întoarse și se plimbă prin cameră, trecând pe lângă piciorul patului și aplatat floarea de hârtie. Totuși, ochii lui priveau prin podea și în trecutul său. „Ei bine, înțeleg... „ Nu mai contează acum. Nu este un secret atât de sacru încât un mort să nu-l poată mărturisi unui muribund .” A mai mers puțin, adânc în gânduri.

Negustorul insistă: „Ei bine, haideti atunci! Ca nu cumva acest negustor pe moarte să se trezească mort chiar înainte ca răposatul Cardinal să mărturisească!” Blasi se întoarse. Se privi unu pe altul și chicotiră.

„Foarte bine”, spuse Blasi, „a început la Avignon – la Chateau Rouge, unde am asistat la un spectacol extrem de uimitor.” Blasi se plimba prin cameră cu pocalul în mână, ținându-l cu ochii pe negustor în timp ce acesta îi povestea despre conversația sa intimă cu spectrul fratelui său decedat – despre reticența sa de a-l ucide pe un coleg cardinal pentru a... secrete incredibile de la Sfântul Scaun - despre înșelăciunea sa inteligentă de a fura pagini bine păzite care descriau funcționarea ușilor către Iad - despre măiestria sa

orchestrarea unei conspirații împotriva unui Papă nebănuitor, care i-a adus întreținerea unui armata regelui — a asediului său fără precedent asupra unei abații fortificate, cu puține pierderi de vieți omenești — a demonii săi eliberatori care urmau să distrugă toate armatele Angliei - și despre dezbinarea în cele din urmă a planurilor sale prin imprudența unui căpitan obraznic și reprobabil. Din când în când, negustorul se mișca să vorbească, însă Blasi îi capta atenția cu aceeași izbucnire a unei oratorii neîncetate, ca atunci când era oratorul suprem care adesea domina sala Colegiului Cardinalilor. Și în tot acest timp, Blasi le-a umplut din nou cupele amândurora până când au consumat tot vinul din vasul de spălat.

Labatut a analizat originea îngrijorării sale acum sporite și l-a găsit pe vinovat. Oricât de minusculă i se părea, totuși, evidentă pentru el, o licărire nouă și nefirească izbucnea din privirea Cardinalului – o strălucire ciudată pe care nu o observase inițial. Părea că Blasi îl privea din două direcții diferite, cu un ochi bun privind peste umăr și un ochi rău holbându-se complet în sufletul său. Simțea că ochiul alb privea în interiorul lui și peste tot în același timp.

Blasi a părăsit pentru scurt timp camera cu vasul gol de spălat, doar pentru a se întoarce cu un ulcior ornamentat cu trei picioare, plin cu vin. Chiar în timp ce îl așeza pe măsuta de la capăt, negustorul s-a retras în grabă și s-a aplecat precaut de lângă el. Blasi s-a prefăcut că nu observă, deoarece era deosebit de absorbit de sarcina de a umple și inspecta paharul bolnavului, și cu atâta grijă încât sugera probabil că vinul era o doză precis măsurată de medicament. „Puțin mai mult ar trebui să atenueze acele expresii acum mai evidente ale infirmității tale”, a susținut Blasi cu încrederea unui medic experimentat. I-a întins pocalul plin și un zâmbet lingușitor pacientului său aparent imobilizat la pat. Totuși, negustorul s-a holbat doar la el. „Ia paharul”, a insistat Blasi, „Bea din el. Îneacă-ți suferința.” Totuși, ochii negustorului au alergat prin cameră ca și cum ar fi căutat o evadare rapidă. În strălucirea slabă a candelabrului, Blasi a văzut picăturile de sudoare curgându-i pe frunte. „Boala ta te face cu febră.”

„Adună-te și ascultă-mă. Insist să bei cât mai ai suficientă viață cât să-ți pui o ceașcă.” Blasi se aplecă și mai mult peste pat. „Ia-o!” , lătră el, refuzând să observe cercul de urină care se umfla în poala oaspetelui său .

Vinul țâșnea în timp ce negustorul îi smulgea pocalul din mână. „Stai departe – nu mai beau cu unul ca tine!”

„Cum dorești”, răspunse calm Blasi, îndreptându-se și ștergându-și stropii de vin de pe haine. Se întoarse și se concentră asupra reumplerii cupei.

„Din păcate, trebuie să continui să beau cu oameni ca mine; și în curând, durerile tot mai mari ale stării tale decăzute te vor ruga să faci același lucru.” Cu o expresie plină

După ce a băut ceașca, Blasi s-a întors la locul pe care și-l propusese și s-a oprit lângă fereastră, oferindu-i bărbatului suficient timp să-și recapete stăpânirea de sine. Blasi și-a băut ceașca, petrecându-și timpul cu un limbaj aparent ireverențios și cu o litanie de introspecții anormale și profetii de rău augur, nepotrivite nici măcar pentru cei mai puțin dedicați oameni ai ordinii, mai ales pentru un cardinal de colegiu.

Blasi a continuat doar cu un murmur, cu fața lipită de geam, prefăcându-se că vede cu atenție prin cerneala nopții și studiind un flux constant de trecători infectați de ciumă; „Uitați-vă la ei, mergând cu toții ca o coloană de cadavre. Sunt deja morți - toți. Vedeți cum se zbat în starea lor disperată; mânați doar de amintiri plăcute și vise cu ochii deschiși.” A oftat adânc, savurându-și amintirile înainte de a oferi o legătură destul de neobișnuită, combinată cu previziunea și retrospectiva; „La prima lumină, îi vom descoperi și mai mulți visând cu ochii deschiși pe marginea drumului; cu zâmbete sătui, sine gol și muște jucându-se în ochi. Dacă ar ști adevărul despre ei înșiși, atunci ar înceta să se mai prefacă că trăiesc și ar încremeni. Uitați-vă la...” ei, mergând – prefăcându-se că trăiesc. Numai în moarte își vor înțelege întreaga condiție; că au fost niște nebuni pentru că au încercat să supraviețuiască într-o lume în care Moartea este țesută în însăși structura planului ei. În cele din urmă, nimic din ceea ce are un sens pământesc nu va rămâne sacru. Și ce bine mai mare poate supraviețui speranțelor și viselor dacă totul este pierdut în fața unor muște?”

„Nu cred că ești preot”, a mormăit negustorul. „Cine ești?”

„Cine sunt eu?” a chicotit Blasi. „Dacă vă spun cum s-a întâmplat, atunci veți ști cine sunt. Totul a început, destul de simplu.” După o pauză de tăcere, și-a dres glasul și a vorbit: „Când eram doar un băiat, am văzut un șir energetic de furnici urcând pe marginea unui copac mare, chiar dacă ramurile sale mai înalte erau cuprinse de flăcări din cauza unui fulger recent. Pe măsură ce coloana urca în copac, furnicile au ars și au căzut la pământ. Le-am dat jos de pe scoarță, dar altele au urmat același curs. Am scuipat în calea lor, dar ele au înconjurat saliva și și-au continuat marșul ascendent. Am zdrobit chiar și câteva dintre ele, sperând că celelalte ar simți imediat pericolul și s-ar întoarce, însă ele s-au târât în jurul morților și și-au continuat urcarea în foc.” Blasi a clătinat din cap și a chicotit. „În misiunea mea copilărească și destul de prostescă de a salva acele furnici din flăcări, o creangă care a căzut mi-a rupt piciorul și aproape mi-a luat viața. Momentul a fost cel mai mișcat.”

„din mine, în miezul sufletului meu, chiar pentru a schimba cursul destinului meu – de la viitor cavaler, la mine, ca episcop.” Și-a pocnit degetele. „Dintr-o întâmplare de furnici, la cardinal de colegiu, acum mă cunoști pentru ceea ce sunt.” Blasi s-a întors de la fereastră și s-a uitat la negustor, pregătindu-se să se prezinte cu brațele deschise – cu un gest de umilă splendoare. În schimb, într-o stupoare beată, s-a împiedicat de măsura laterală,

trimițând vaza la pământ. Și-a scăpat pocalul și a căzut pe spate, trosnind geamul înainte de a se sprijini de pervaz. Ochii îi erau ațintiți la picioare, unde cioburi dintr-o vază spartă zăceau împrăștiate printre flori de hârtie zdrențuite.

„Furnicile mor... umph... muștele se joacă... umph.” Negustorul a batjocorit și a gemut în timp ce stătea pe marginea patului și își trăgea cizmele.

„Nu ai nevoie de pantofi”, a spus Blasi, îndreptându-se clătinându-se spre el. „Trebuie să te odihnești. Ce faci?”

„Stai așa!” Negustorul a întins un deget arătător spre el și a lătrat: „Păstrează distanța!”

Blasi a înlemnit la mijlocul pasului. „De ce trebuie să te îmbraci din nou?”

Bărbatul și-a îndreptat hainele. De sub șuvițele de păr transpirate și aspre, continua să o privire acuzatoare se aținti asupra lui Blasi în timp ce acesta mârâia: „Ca să îndrept ce este greșit. Trebuie să-mi iau rămas bun de la acest conac al păcatului – și de la acest spirit blasfemic și autoproclamat care se venerază drept venerabilul și eminentul cardinal Blasi!”

Blasi privi ulciorul de porțelan pictat ornamentat, cu o suprafață strălucitoare de floricele albastre și cu provizia generoasă de vin neatins. Întrebă: „Și ce se va întâmpla cu înțelegerea noastră?”

Bărbatul tresări de durerea cauzată de înrăutățirea stării sale. Își dădu părul pe spate și s-a uitat fix la Cardinal. „Sunt ale tale – marfa mea; căruța mea; calul meu – toate . N-am nevoie decât de mine acolo unde trebuie să merg.”

Blasi îl vedea acum pe bărbat ca pe un străin – o persoană complet diferită de cea a negustorului pe care îl întâlneau abia recent. Bărbatul părea învins și umflat, ca și cum ar fi fost bătut în mod repetat; iar în unghiurile precise ale luminii lumânărilor, trăsăturile sale evident ciudate străluceau cu o pătură uniformă de transpirație. În ansamblu, capul său părea a fi unul de maimuță, cu o față grotesc de adâncită.

„Uită-te la tine!” , exclamă Blasi cu o urmă de dezgust, „Mori chiar în timp ce vorbești!” Nu există alt loc de refugiu. Odihnește-te!”

Negustorul dădu din cap și se îndreptă clătinându-se spre ușă. „Fii sigur că voi face asta – în pace și fără compania Răului.” Ieși din cameră, coborând cu grijă scara deschisă, strecurându-se pe pietrele zidului ca să-și sprijine pasul.

Blasi a venit în urma lui, insistând ca bărbatul să se ducă la culcare. Totuși, negustorul a ignorat apelurile lui Blasi și a continuat doar să-l batjocorească cu fiecare pas pe care îl făcea: „ Stăpânul casei mele este Moartea! Sunt viu, dar sunt mort! Conspir împotriva Sfinției Sale și a Bisericii! Sunt un ucigaș de cardinali, stareți și călugări! Deschid chiar și porțile Iadului! Haideti să ne jucăm cu muștele din ochii lor!”

„N-am spus așa ceva!”, a răspuns Blasi. Și-a lipit bărbia de piept și și-a căutat în memoria încețoșată înainte de a întreba, neîncrezător: „Am spus așa ceva?” Se opri pe o treaptă și își legănă pocalul plin lângă el, stropindu-și stângaci vin pe haine. „Că noi...” „S-ar putea juca cu muște?” Și-a rezemat capul greu de perete și a pufnit un chicotit.

„Poate că vinul mi-a înecat sensibilitatea. Vă rog să mă iertați; aș face bine să- mi iau aminte la limbă.” Apoi s-a repezit după negustor, care a continuat neobosit să meargă și l-a apucat de braț. „Nu! Nu voi mai spune nimic. Vino; trebuie să te întorci în cameră!”

Negustorul se smulse din mâna lui Blasi, coborî scările și străbătu bucătăria înainte de a se sprijini de vatra de piatră. Îl căută pe undeva și își găsi lucrurile, stivuite la grămadă, acoperind cea mai mare parte a camerei.

De cealaltă parte a drumului, o lampă cu ulei aprinsă stătea deasupra butoiului său de vin, iar flacăra ei pâlpâitoare arunca spațiul aglomerat într-o ușurare stranie. Se holba la umbrele plutitoare de pe podea în timp ce îl mustra pe Blasi cu acuzații indirecte: „Și picioarele tale sunt acum vindecate, când majoritatea oamenilor ar muri de...” asemenea răni. Cum s-ar putea, ca nu cumva... ah; da... pentru că cerul ți-a vrut binele!”

Bărbatul s-a împleticit pe podea și s-a târât în grabă prin umbre – prin multe cotituri și cotituri, într-un labirint construit de el însuși, alcătuit din propriile sale mărfuri. Întunericul l-a înghițit, lăsându-i doar vocea care să strige: „Sfinte Denis, acoperă-mi calea! Acoperă-mă!”

Blasi strigă în direcția vocii negustorului : „De cine sau de ce trebuie să te acopere?

Adună-te! Ciurma te-a îmbolnăvit grav.” Blasi se clătină după

„...întoarce-te, zic!” Grămezi umbroase se prăbușiră între ele într-un

crescendo de tonuri contrastante, în timp ce oalele și tigăile zăngăneau, iar sticla și porțelanul se spargeau de lespezi. „Te văd acolo! Stăpânește-te!”

Ai înnebunit!

Bărbatul a sărit dintr-un colț întunecat și s-a întors cu o lopată, lama acesteia trecând la doar câteva grade de fața lui Blasi . Strălucirea slabă a lamei l-a convins pe Blasi să ridice mâinile — și pocalul său. Negustorul i-a întins unealta în față preotului , demonstrând hotărâre. „Să- ți sap mormântul în seara asta?”

„Nu e nevoie”, a răspuns Blasi, cedând teren. „Nu ți-o pregătesc eu pe a ta, așa cum ai vrut?”

„Nu e nevoie! Depărtează-te de mine”, a scuipat negustorul.

Blasi a clipit și s-a retras câțiva pași înainte de a șterge saliva negustorului de sub picioare.

„Cum doriți, Monseniorul Labatut. Nu vreau să vă urăsc.”

„Ești în legătură cu Diavolul, sub pretextul unui preot”, mârâi negustorul,

îndreptând lama spre Blasi și împingându-l și mai înapoi, prin grămezi împrăștiate de

dezordine pe podea.

Blasi se împiedică stângaci de diverse obiecte, dar reuși să-și împiedice pocalul să se verse. Negustorul fugi în grabă de la colț, pășind cu greu printre moloz, în timp ce se plângea căutând o linie spre ușa din spate a castelului. „Păstrați totul - fiecare condiment vărsat; fiecare lingură spartă și fiecare picătură amară de vin! Doar că această unealtă săracă este a mea”, mârâi el, scuturând lopata în sus. În scurta sa privire înapoi, albul ochilor săi sălbatici ar fi putut eclipsa chiar și lumina lămpii.

„O, într-adevăr!” fu de acord Blasi cu negustorul înnebunit; „E al tău; cum spui! Ia -l.”

Bărbatul se întoarse și încremeni locului. Cei doi se priviră unul pe altul suficient de mult timp cât să aprecieze zumzetul monoton al greierilor din ajunul verii, căldura sufocantă și mirosul persistent din casă.

Blasi a tras adânc aer în piept și a rupt tăcerea; „Și ce ai de gând să faci cu lopata?” A furat o înghițitură de vin, schimbând priviri între lama uneltei și privirea tăioasă a nebuniei induse de boală a bărbatului .

În cele din urmă, negustorul a scos un chicotit neliniștit. „Nu, Monseniore; nu ești un om al lui Dumnezeu. Un câine care se îneacă ar găsi mai multe promisiuni în rai decât un om într-un mormânt pe care i-l pregătești tu! Te văd ca pe cel mai rău dintre diavoli, ascunzându-ți limba bifurcată sub o fațadă de evlavie în timp ce rămâi pentru totdeauna nestăvilit să-ți țesești răul.” „Sunt cine spun”, a declarat Blasi. „Sunt chiar Cardinalul care te-a ajutat în afacerile tale anterioare.” A arătat spre butoiul de lemn. „Chiar acel butoi provine din Marea Pivniță a „Palatului Papal, al cărui unic supraveghetor am fost.” Apoi și-a înclinat pocalul spre negustor, ca și cum ar fi vrut să toasteze în cinstea lui. „Chiar și amar, recunosc acest strugure după gust; nu este un soi obișnuit. Mai mult, mă cunosc ca om al lui Dumnezeu și al Franței; oricât de amenințător aș putea părea pentru cei ca niște ciumați sau - câini care se îneacă - cum ești atât de dornic să spui. Cu aceasta, oferta mea rămâne valabilă - să te înmormântezi cu orice reverență, ritual și rugăciune pe care le-ai aștepta de la orice preot experimentat.”

Negustorul și-a privit marfa împrăștiată, aparent contemplând oferta, ca și cum ar fi auzit din nou de ea. Și-a îndreptat din nou atenția către Blasi și i-a întins lopata mai atent. amenințător. „Și?”

Printr-o rază slabă de lumină care spargea umbrele și scălda podeaua, Blasi a detectat un cal în miniatură printre proviziile împrăștiate - bucăți din figurina de porțelan zăceau împrăștiate pe lespezi, călcate în picioare de atunci. Un mic cap palid de cal zăcea lângă călcâiul cizmei negustorului . La fel ca negustorul, Blasi s-a întors și a inspectat același mediu aglomerat, reorientându-se aparent către o imagine mult mai amplă în timp ce medita mental la ceea ce adunase imediat ca la o

o stare individuală și aparent enigmatică de referințe circulare și satirice. O adevărată întorsătură evenimentelor, a meditat el, că jucăria de porțelan acum spartă era un cadou anterior pentru nepotul său, pe care le-a dobândit în tranzacții secrete cu mărfuri de contrabandă de pe navele genoveze și care, cel mai probabil, proveneau chiar de la negustorul care stătea în fața lui. În mod similar, butoiul cu vin acum amar provenea, fără îndoială, din tranzacțiile indirecte anterioare ale negustorului cu acesta, când Blasi aducea în mod obișnuit ilegal butoaie din depozitele pivniței palatului papal în schimbul unor importuri rare, pe care apoi le folosea pentru troc colegial și mită politică - importuri rare exact ca figurina spartă din porțelanul din Orientul Îndepărtat.

„Și? Atunci ce? Gata cu asta!” , a strigat negustorul, mijind ochii, ca și cum ar fi vrut să -l preseze pe Blasi să dezvăluie detaliile contractuale voit discrete ale unei născociri faustiene sau ale unei înțelegeri mânuite de diavol.

Blasi a ținut cont de pofta de inchizitor a bărbatului doar cu un zâmbet obosit și un ton impasibil în răspunsul său final: „Și... voi folosi și celelalte cuvinte în slujba dumneavoastră.”

La urma urmei, cum altfel vei găsi raiul fără să mă rog cu celelalte cuvinte?”

„Cu vorbe diavolești și vorbe de rău? Ah! Așa cum bănuiam”, exclamă negustorul, întinzând lopata spre Cardinal. Totuși, Blasi stătea nemișcat; privind fix calul frânt; pierdut în amintirea unui tânăr care zburase cândva mai repede decât orice înger – și poate cu atâta vigoare încât un vânt blând l-a observat și l-a luat. din toate acestea băiatul știa, ca o lume sfâșiată în urma unui „pestinense” malefic și nelegiuit .

Blasi își mușcă buza; dădu din cap detașat. „Vai, trebuie să insist să pleci acum de la acest conac și de la domeniul lui. Poți lua unealta din mână și orice altceva poți căra cu tine; totuși, calul și butoiul cu vin al Sfinției Sale rămân în urmă ca zeciuială și bunuri mobile ale Sfântului Scaun.”

„N-am nevoie de cal! Și te-ai putea îneca în vin – scutește-ne de suferința ființei tale demne de dispreț și de neiertat”, mârâi bărbatul.

Blasi respiră brusc și ridică o sprânceană. „Fără să vă spun nimic, am încredere că vă veți găsi drumul, nu-i așa?”

„Într-adevăr, așa voi face” , mormăi negustorul, lăsând lopata jos. Se dădu înapoi spre ușă și o deschise pe la spate. O briză răcoroasă scălda camera, dezvăluind un miros blând de ploaie. Greierii zumzăiau în depărtare. „Am un mormânt de sap cât timp...”

„Ai mijloacele. Și nu încerca să mă urmezi.” O străfulgerare pe cerul nopții i l-a arătat pentru scurt timp lui Blasi ca o simplă siluetă.

Blasi l-a liniștit pe negustor. „Nu vă faceți griji, Monseniore Labatut. M-am resemnat să...” „Să rămân aici, consumată de propriul meu val de treburi.” Și-a înclinat pocalul și a inspectat nivelul golului. „Chiar să mă înec în ele.”

L-a privit pe negustor cum își desprinde șuvițele de păr transpirate de pe față, își așează lopata peste umăr și pășește în noapte. Blasi l-a urmat cu precauție până la ușă înainte de a se sprijini apatic de tocul ușii. Și-a învârtit pocalul, a rostit un toast fără tragere de inimă în direcția oaspetelui său care pleca și s-a crispat în timp ce bea. ultimele înghițituri de vin pătat. A oftat când a bubuit tunetul.

Se pare că negustorul i-a văzut gestul – a strigat înapoi către Blasi. „Oui! Salut, Diable!” Blasi a reintrat în castel și a încuiat ușa din spate, cu mintea lipsită de orice altceva în afară de un lavoar plin și un pat gol, pe ambele intenționând să le folosească ca o răsfățare perpetuă.

În afara castelului, muribundul se clătina prin buruieni din ce în ce mai înalte, scuturând firele rupte ale pânzelor de păianjen, coconii zdrențuiți și mărăcinii țepoși, în timp ce se ruga lui Dumnezeu, lui Iisus, Sfântului Cristofor și oricărui alt martir binecuvântat care ar fi putut avea o ureche să- i audă rugămintea de a-i cere îndrumare. Cu spatele la drum, și-a așezat locul în spatele terenului conacului și a pornit într-o misiune autoproclamată, împleticindu-se spre orizontul negru al unei păduri neatinsă - pentru el, moartea devenise acum o chestiune personală, care nu trebuia împărtășită cu nimeni altcineva decât cu el însuși și cu Dumnezeu. Din păcate, doar fulgerele îi luminau calea, fosta strălucire a stelelor acum se întindea în spatele norilor unei furtuni care se apropia. Și sub cerul mormăit, o serie de fulgere cerești a dezvăluit o pereche de cizme verzi, cu pași înalți, bine lucrate, cu cusături duble, complete cu ciucuri la manșetă și închizătoare metalice, toate acestea o mare care se întindea de buruieni întunecate. în cele din urmă s-a înecat.

A fost prima și ultima dată când cardinalul Blasi a avut norocul să se bucure, probabil, de o mult așteptată întâlnire față în față cu cândva proeminentul comerciant Jean-Baptiste Labatut; maestru agent al celor mai bune importuri din Orientul Îndepărtat și al vinurilor atent selecționate pe care Franța le-a cunoscut vreodată.

~*~

Moarte și distrugere erau totul. Infestarea înnegrită s-a răspândit în fiecare oraș și sat din Franța, liniștindu-le inimile comune cu prezența sa distructivă și neobosită. Țăranii umili s-au mutat ca locuitori revoltători, distrugând sate întregi din temelii, îmbrățișând în același timp o noțiune comună absurdă: că niciun rău nu va triumfa în Franța atâta timp cât vor fi suficient de îndrăzneți să-i dea foc fiecărui oraș. Totuși, contagiunea s-a mișcat în gloatele rebele ca un foc de pădure, lăsându-le la fel de negre ca...

cenușa clădirilor pe care le-au ars.

Disperat să afle cauzele și originile Marii Ciume, în octombrie 1348, regele Filip a apelat la distinsii facultăți ale Universității din Paris.

Imediat, un consiliu ales, format din mai multe discipline, s-a întrunit, a deliberat în secret ritualic și și-a prezentat concluziile lui Philip într-un document numit Tratatul Consiliului de la Paris. Efortul colectiv a identificat mai multe cauze posibile ale ciumei, inclusiv alinieri planetare, vapori subterani eliberați de cutremure și particule otrăvitoare transportate de vânturile umede din mlaștinile în descompunere. Cu toate acestea, comentariul era doar o colecție de speculații care nu a contribuit prea mult la dezvăluirea unei cauze sau a unui leac. Și, deși Diavolul nu era prezent în detaliile documentului - chiar dacă Răul lipsea din canonul său de cauze - expunerea clinică a fost o încercare altfel demnă de a aborda existența aparent abruptă și enigmatică a acestei abominații mereu consumatoare. Până acum, aproape zece milioane de europeni erau mult prea absorbiți de moarte pentru a le păsa de cauze. La urma urmei, în cele din urmă, morții rămâneau morți - în cea mai mare parte.

Moartea Neagră a fost un foc infernal devastator, pârjolind fața Europei și distrugând Umanitatea, care era puțin mai mult decât un puiet într-o furtună de foc în toi. Asemenea unor brațe arzătoare, liniile înaintate ale Bolii Diavolului au ajuns mai departe în interiorul continentului, întinzându-se spre nord și vest pentru a cuceri teritorii neatinse, în timp ce își asigurau o strânsoare asupra întregului continent. Una câte una și de la un capăt la altul, țările se încolăceau precum hărți în flăcări.

Spania a explodat, lăsând o mare parte din orașele sale expuse unui concept destul de nou - cimitire fără murdărie. În seceta unei veri nemiloase, ciurma a inundat orașele sale și, în căldura amețitoare, locuitorii săi nu au putut discerne dacă transpirau din cauza căldurii sezonului sau a unei febre bruște. Majoritatea locuitorilor săi ar fi putut da vina pe căldura zilei, totuși jumătate nu au putut ignora cu ușurință noii muguri negri de sub axile ca fiind doar transpirație sau vapori. Într-adevăr, ciurma a fost un călău rapid și fără discernământ; cei sănătoși se retrăgeau la culcare doar pentru a înțepe la răsăritul soarelui. Și cu seceta persistentă și căldura sufocantă din Spania, apa rece și curată era argint lichid. Din păcate, multe dintre fântânile comunale erau contaminate cu rămășițele vecinilor în descompunere. Unii i-au acuzat pe evrei că au pângărit apa; iar alții i-au acuzat pe musulmani; totuși, destul de ciudat, cu un astfel de eveniment apocaliptic direct asupra unei populații a creștinătății, doar o mână de oameni au dat vina pe Diavol. Cu toate acestea, pentru acei locuitori în vârstă care erau prea slăbiți ca să-și părăsească locuințele și care îndrăzneau să ia în considerare măcar o singură înghițitură din fântâni, alegerea era la fel de clară ca apa pe care o doreau - să se dedau bolilor sau să se abțină de la deshidratare. Chiar și așa, în disperare și disperare, ei beau

din pahar, s-au rugat adânc și li s-au alăturat vecinilor lor în cimitirele fără murdărie ale orașelor .

În alte părți, orașele și satele Angliei s-au prăbușit alături de cele ale Spaniei. Chiar și cu reglementări portuare stricte în vigoare, ciuma era un hoț în noapte, furându-și drumul prin cursuri de apă și strecurându-se pe lângă porturile Londrei și Bristol. Odată eșuat, contagiunea a explodat. Medici, preoți și politicieni au sărit în morminte; și, asemenea unei mari de lemingi ulcerati, jumătate din populația orașelor le-a urmat exemplul. În vara anului 1349, ciuma s-a răspândit spre nord, afectând peisajul rural englezesc, croindu-și drum prin orașele aglomerate Norwich și Chester, în timp ce se îndrepta spre Wexford, Irlanda. Până în ultima parte a anului, Moartea Neagră a contaminat toate orașele cele mai nordice ale regiunii , inclusiv Edinburgh, Scoția. Cu inele negre în jurul ganglionilor limfatici rozalii - cu buzunare pline de buchețele pentru a alunga cariile, mai mult de o treime din Europa a strănutat și a murit.

Timpul se scurgea precum ochii unui om pe moarte, iar zilele se succedau precum respirațiile gâfâitoare ale unei morți sigure. Bărbații și femeile evitau orașele în căutarea hranei. În schimb, au pieptănat câmpuri abandonate, au vânat vânat în păduri neatinse și au căutat pâraie de munte, sperați în încercările lor de a aduna suficiente alimente pentru a supraviețui sezonului de iarnă. Familiile se ascundeau în spatele ușilor, pe care le marcau cu roșu pe exterior, și le asigurau înăuntru cu grămezi de pietre grele; uneltele agricole erau sprijinite de pereții alăturați ca arme pregătite. Și când a sosit în cele din urmă iarna, mulți locuitori din centrul Franței erau mult prea preocupați de uși ca puncte de intrare probabile, acordând puțină atenție certitudinii plafoanelor lor.

Demonii de la Gatestone ai Abației nu au ajuns niciodată la destinația intenționată a Cardinalului Blasi - orașul francez Calais și armata sa engleză de ocupație. În schimb, mânate exclusiv de întunericul posedării demonice, aceste himere zburătoare au cutreierat cerul francez al serii, răspândindu-se în ceața lor la fel de răspândită și incandescentă, ajungând în cele din urmă la marginea satului Murat, unde s-au izbit de acoperișurile de stuf ca o lovitură distrugătoare.

Gravitatea a ceea ce a zdrobit satul Murat putea fi cel mai bine măsurată și apreciată doar de o minoritate a slugilor lumii subterane; acei demoni mai bătrâni și mai experimentați ai târâmurilor trădătoare ale Tartarului, dintre care serveau ca supraveghetori în Palatul Hadesului. Într-adevăr, li se permiteau astfel de libertăți încât să nască multe dintre agoniile mai de nedescris ale Iadului . Acești demoni care posedau statuile grotești ale unor grotești de mult morți, montați pe catedrale, erau...

doar invenții spirituale ale legiunilor blestemate ale lui Lucifael. Figurile de piatră nu erau alimentate de fosta lor existență din carne și oase. Ar putea fi ușor comparate cu nimic mai mult decât „pietre zburătoare”, locuite de spiritele demonilor care își aruncă sufletele rele prin portalul parțial compromis al Pietrei Porții, cu adevăratele lor ființe încă închise în Iad, deoarece doar două dintre cele trei Pietre ale Porții care alcătuiau Marele Sigiliu fuseseră „deblocate” de atunci. Pur și simplu, atâta timp cât Piatra Porții a Mănăstirii Canello a rămas închisă, oricât de slăbită ar fi devenit Marele Sigiliu, aceasta își servea în continuare rolul. scop divin și intenționat; și acești demoni ai lumii subterane nu puteau decât să sâcâie lumea sub forma fără trup a spiritelor posesiunii, spectrelor, diavolilor albaștri, incubilor, succubilor și altor răi asemenea. Și dintre toți incubii și succubii aruncați de atunci în Iad - și au fost mulți - Lucifael a domnit ca Regina Succubus, fiind principalul chinător și desfrânatul spiritual, aruncându-și asemănarea și dorințele rele asupra Fiilor Omului adormiți și lipsiți de apărare și lăsând legiuni de urmași Eljo și Elioud conjurați, din carne și oase pământeste, împrăștiați prin lume în urma ei ticăloasă. Și avea puțină dorință maternă de a le asigura siguranța - în schimb, asemenea lui Lazăr, lăsându-i să se descurce de propriile lor ființe.

Sinele sau vor fi uciși de inevitabila răsărire a primei lumini.

Totuși, Iadul nu era sătul. În anotimpurile care treceau ale unui alt an infernal, ciuma acoperea centrul Franței ca un giulgiu eteric. Și în cele mai întunecate ore ale duratei sale În prezența lor, ceața incandescentă a Abației și grotescurile de piatră rătăcitoare revendicau o întindere tot mai mare de infestare și devastare. Apoi s-a întâmplat, la sfârșitul anului 1350, ca fiecare locuitor al satelor Vic-sur-Cere și Saint-Flour să fie martor la ororile demonilor himerici care mișunau cerul nopții ca o învelitoare de corbi. Sătenii țipau și se împrăștiau; cu toate acestea, expresiile de teroare durabile, pe care te-ai fi putut aștepta să le păstrezi pe rămășițele a cel puțin unei singure victime, lipseau în mod notabil de la fiecare locuitor mort - niciunul nu avea cap - niciun craniu nu zăcea separat de alte rămășițe împrăștiate. Și aceste mutilări în masă au rămas în mare parte nerostite, dacă nu din cauza lipsei de relatări vii, atunci din cauza indiferenței comunale față de moarte. La urma urmei, fiecare oraș, sat și sat eșua în felul său, iar duhoarea lor dinspre vânt servea pur și simplu la avertizarea unui supraviețuitor al ciumei migratoare să aleagă o cale mai puțin umblată - pentru a evita toate originile mirosuri neplăcute.

Cu toate acestea, carnea și hainele continuau să cadă din oasele albite, marcând zilele trecute ale unuia dintre cele mai ingenioase planuri ale Iadului. Marea Ciumă, care a început cu o singură pasăre - un singur porumbel chinezesc înviat de diavol - reușise să distrugă o mare parte a Umanității. Brusc, așa cum a venit, a trecut ca o cenușă așezată pe un vânt care moare. Ca o sabie lovită excesiv sau o vrajă răului aruncată cu sălbăticie, largul pantă de moarte a ciumei a străpuns fiecare venă a Europei înainte de a se întoarce în inima...

China. Și când toate monedele au fost adunate din ochii morților - când ultimele valuri ale râului Styx s-au potolit, ciuma a redus la minimum douăzeci și patru de milioane de bărbați, femei și copii europeni. În China, treizeci și cinci de milioane de suflete au dispărut. Nenumărate milioane din masele continentale indiene și africane au fost smulse din existență; toți au căzut victime ale Recoltei de Mere Negre a lui Lucifael. Totuși, deoarece numerele uscate nu îndeamnă întotdeauna o minte să compare astfel de proporții muritoare și istorice la fel de adecvat ca poate...

o perspectivă aplicată corect - dacă toți morții europeni ar fi fost îngrămădiți unul peste altul într-o groapă comună, adâncimea parcelei ar fi depășit trei mii șase sute de mile. Mai mult, dacă toți morții Chinei ar fi împărțit aceeași groapă, adâncimea acesteia s-ar fi scufundat aproape cinci mii trei sute de mile în scoarța terestră.

Pentru Omenire, Marea Ciumă a fost mai adâncă decât o groapă de doi metri - mai adâncă decât o frică nesfârșită - s-a cufundat până în Iad, de unde a izbucnit inițial. Și, cu toate victimele contabilizate, jumătate din lumea cunoscută s-a răsturnat și a murit când un mare preot taoist și grotescul său capturat din Templul Dragonului Zburător, din Cele Trei Mari Chei din China Centrală, au îndrăznit să deschidă prima dintre cele trei peceti ale Marelui Abis. Toate acestea s-au întâmplat în paginile mai întunecate ale Istoriei, așa cum se întâmplă invariabil cu lucrurile nefericite.

[Sfârșitul capitolului 12]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~